

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE – LJUBLJANA

MILAN ZDRAVKO KOVAČ: UTRINKI ARHITEKTOVE ŽIVLJENJSKE POTI

Podatki o knjigi

- Naslov: Utrinki arhitektove poti
- Podnaslov: V službi najrevnejših, najbogatejših in že davno umrlih
- Avtor: Milan Zdravko Kovač
- Spremna beseda: dr. Bojana Rogelj Škafar
- Slikovno gradivo: iz avtorjevega arhiva ali kot je navedeno
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Velikost: 165 mm x 238 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 520
- Število fotografij: 400+
- ISBN 978-961-278-442-3
- Cena: 38 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Arhitekt v službi najrevnejših, najbogatejših in že davno umrlih

Leta 1940 v Celju rojeni avtor v knjigi pripovedi, spominov in srečanj popiše svojo izjemno življenjsko pot. V uvodu nas z zapisi svojih prednikov sooči s trpko usodo koroških Slovencev, nato pa nas v treh delih, vsako obsega 25 let njegovega življenja, popelje na svojevrstno popotovanje okoli sveta: najprej po Evropi in Švedski, kjer se je ustalil, in nato po deželah Bližnjega in Daljnega vzhoda, Mehike, Avstralije, Kitajske ... Na področju arheološkega konservatorstva je namreč dosegel svetovni sloves. Zapis pritegne tudi s svojo globoko človečnostjo in modrostjo, pridobljeno ob stikih s kraji, časi in ljudmi, ki jih ni več.

Besedilo sestavljajo krajši uvod in tri poglavja, od katerih vsako obsega opis dogodkov v petindvajsetletnih obdobjih. V uvodnem poglavju se avtor ozre za svojimi koreninami. Izvemo veliko o prednikih očeta Zdravka (1888–1974), ki je bil rojen v Kazazah na današnjem avstrijskem Koroškem, in o družini matere Antonije Kac (1909–1989), rojene v Tomaški vasi pri Šmartnem pri Slovenj Gradcu.

Arhitektovih prvih petindvajset let so zaznamovala kruta leta 2. svetovne vojne, življenje družine in šolanje v Celju po koncu vojne, prvi stik z arheologijo, potovanje v kraj očetovih prednikov, potovanje z avtostopom po Evropi, odhod iz Celja in poti v Grčijo, na Švedsko, prvo potovanje po Egiptu do Nubije ...

Obdobje drugih petindvajsetih let je začel z bivanjem in delom na Švedskem. Po poroki je v Stockholmu ustanovil svoj arhitekturni biro, nato pa sprejel ponudbo Unesca, odšel na Cejlon in se zaposlil na Unescovem Azijskem regionalnem inštitutu za raziskave šolskih zgradb. Začelo se je najlepše obdobje življenja njegove družine, v katerem sta z ženo najprej posvojila deklico Ayro. Leta 1974 se jima je rodila hčerka Nina, kmalu zatem sta posvojila še dečka Vimala s Cejlona in rodila se jima je še Tanja.

Po projektantskem delu v Kuvajtu, Združenih arabskih emiratih, Katarju in Omanu se je leta 1979 vrnil v Egipt

in se začel intenzivno ukvarjati z načrtovanjem rešitev za zaščito arheoloških spomenikov. Uspešen primer realizacije je bila zaščita grobnice pisarja Nakhta in njegove žene Tawi v Šejk Abd el-Kurni v Luksorju; njegov prototip zaščite podzemne kulturne dediščine (1980–1983) je bil patentiran pri Eureka.

Zadnjih petindvajset let so zaznamovali predvsem projekti zaščite kulturne dediščine v Indiji, v Sloveniji in na Kitajskem, ob njih pa arhitektova humanitarna dejavnost. Knjiga se zaključuje z bolečim prezgodnjim slovesom od žene Helge. Avtor pa tudi v četrtem 25-letnem obdobju aktivno nadaljuje svojo pot.

O avtorju

Milan Zdravko Kovač se je rodil poleti 1940 v Celju. Po končanem študiju arhitekture se je preselil na Švedsko in tam zaključil specializacijo iz arheološkega konservatorstva. Deloval je na Bližnjem in Daljnem vzhodu in z uspešno realizacijo projektov v Egiptu, Italiji, Indiji in na Kitajskem dosegel svetovni sloves. Dejaven ostaja tudi na področju humanitarnega dela, ki ga uspešno nadgrajuje s svojim strokovnim znanjem.

Odlomki iz knjige

Ko se oziramo po pomembnih dosežkih Slovenk in Slovencev, ki so jih v večji meri v tujini in žal manj v domovini prodorno dosegli s svojim znanjem, ne bi smeli prezreti Milana Zdravka Kovača. [...] Z znanji arhitekta je bil v službi najbogatejših, s projekti zaščite kulturne dediščine je še vedno v službi že davno umrlih in hkrati sodobnikov, ki nas brez poznavanja lastne in drugih dediščin ni. S projekti humanitarne pomoči se še vedno posveča najrevnejšim. Vsega tega pač ne bi mogel izpeljati brez podpore žene Helge, ki ji je njegovo besedilo posvečeno. Z njegovo avtobiografijo dobivamo dragocen dokument o življenju Slovenca, sprva vpetega v življenjske pogoje primarne družine v prvi polovici 20. stoletja, in nato lastno ustvarjalno pot snujočega strokovnjaka in svetovljana, ki s svojim znanjem in prizadevanjem tako ali drugače služi človeku.

(Iz spremne besede dr. Bojane Rogelj Škafar, str. 11–12)

